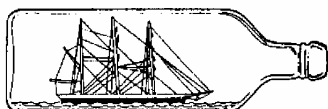

RUMOR DI MARE ZINGT OP BIE DAIP 2009

SCHEEPSPOST

Leids Zeemanskoor Rumor di Mare
11^e jaargang nr. 3, december 2009

VAN DE REDACTIE

SHANGHAAIEN

Ik ben babyboomer, als jullie dat wat zegt. Ik ben dus van die generatie die vlak na de oorlog is geboren. In de tijd van de wederopbouw, toen kroketten nog croquetten werden genoemd en men op straat zijn hoed afnam om iemand te begroeten. Wij moesten nog mannen van stavast worden. Die generatie dus.

Nu hebben we geen croquetten meer. We hebben Big Macs en ons koor is vergeven van die mannen van stavast: want dat soort zingt zeemansliederen. Alleen, als ik het voorwoord van Nanko lees, hebben wij nu teveel mannen van stavast. Er is een terechte roep om verjonging van ons koor. Maar Nanko het dan weer over de leeftijd van veertig tot vijftig jaar. Tja, alles is relatief natuurlijk. Zeker als we de gemiddelde leeftijd afzetten tegen die van good old Ko. Ik vind dat we niet meteen hangjongeren bij winkelcentra hoeven te ronselen, maar onder de veertig werven kan volgens mij ook geen kwaad.

Frits is weer in de archieven gedoken en komt met een doorwrochte verhandeling over het waargebeurde verhaal van het korte leven van het oorlogsschip de *Alabama*, dat een sleutelrol heeft gespeeld in de Amerikaanse Burgeroorlog. En kennelijk waarde de geest van de verre Amerikaanse neef van de Vliegende Hollander even over Leiden, want niet lang nadat Frits zijn verhaal had ingestuurd, meldde Robert Scheltens mij dat hij in de National Geographic van december 1994 een artikel over de ondergang van de *Alabama* had gevonden. Hij wilde dat wel voor de Scheepspost bewerken. Jammer voor hem, maar Frits was hem voor met zijn eigen onderzoeksresultaten.

Het crisisspook waart hongerig en hologig rond en we krijgen er allemaal wel in meer of mindere mate mee te maken: is het niet in het werk, dan is het wel privé. In mijn werk mag ik in de schaduw van grote wijze mannen voor het kabinet bedenken waar nog winst is te halen: snijden in de communicatie of juist niet? Datzelfde kabinet adviseert mij privé vooral te blijven investeren. Als ik dat doe en een auto koop, blijkt mijn dealer na een maand surseance van betaling te hebben aangevraagd en kan ik voor de garantie naar een garage ergens in de Bollenstreek. Ons koor krijgt te maken met een verminderd aanbod aan optredens en Nanko roept op vooral in eigen netwerk naar geldschietters te zoeken.

Ik ben benieuwd naar de discussie daarover in de ledenvergadering.

Alles overziende stel ik voor om over te gaan tot ouderwets beproefde methoden, die zelfs stammen van ver voor de geboorte van de babyboomers: Shanghaaien. En daarin richten we ons op de dertigers of veertigers uit de Quote top honderd! En die mogen dan in iedere Scheepspost over de *Alabama* schrijven.

*Cees Meijer, eindredacteur van De Scheepspost
a/b Stella Maris*

Inhoud

Pagina

Voorwoord van de Redactie	1
Berichten van het Campagnedek	2
Optredens Hellevoetsluis & Bie Daip	4
Het Regenjack	6
Rumor en Carillons	7
Molly Malone	8
Egon Snelders, een Gedicht	9
De Werking van Wybertje, het vervolg	10
Ko Erelid	11
Van het Boekingenkantoor	12
Zee Reis	13
Paimpol, het Mekka der Shanties?	14
John Schuijt stelt zich voor	17
Een Shanty over een Oorlogsschip	18
La Tour de France	22
Uit en naar alle Windstreken	25
Rumor di Mare door Nico Volker	28

Redactie

Gijs Geertzen
René Lignac
Cees Meijer
Willem van Rijn (+ lay-out)

Scheepspost is een © uitgave van
Zeemanskoor Rumor di Mare te Leiden

Rumor di Mare boekingen:
Frits van der Mark
T +31 (0) 71 5224308
E booking@rumordimare.nl

Verdere informatie:
W www.rumordimare.nl

BERICHTEN VAN HET CAMPAGNEDEK

Op 7 oktober heeft het bestuur gesproken over het beleid van Rumor: Waar willen we de komende jaren heen? Hierbij een terugkoppeling naar de leden. Over enkele punten horen we graag jullie mening. Deze zijn in '**vet**' aangegeven.

Uitgangspunt is dat de leden plezier hebben en blijven houden in het zingen bij en het optreden met Rumor di Mare. Hierop zijn de inspanningen gericht.

Repertoire

We hebben nu 107 nummers op ons repertoire staan. Vooral de laatste paar jaren zijn er veel nieuwe bijgekomen. Van die 107 nummers zingen we echter slechts een beperkt aantal. Het accent wordt in de komende tijd gelegd bij het herontdekken/uitvoeren van het bestaande repertoire. Een voorbeeld hiervan is: 'Al die willen te kaap'ren varen'. Soms zal er nog wel een nieuw nummer bijkomen maar we willen hier terughoudend mee omgaan. De muziekcommissie gaat zich buigen over het repertoire voor het komend jaar.

Koorzang / voorzang

Bij het anders aanpakken van oude nummers wordt vooral gekeken naar de mogelijkheden van koorzang. Hiermee komen we tegemoet aan de eerder uitgesproken wens om meer hele liederen als koor te zingen en niet 'slechts' een refrein. Voor zover het typische voorzangnummers zijn, zijn ze nog vaak 'voorzangervrij'. We willen bij deze nummers vooral nieuwe voorzangers de mogelijkheid geven om voor te zingen en degenen die op dit moment veel voorzingen vragen om een zekere terughoudendheid in acht te nemen bij het zich aanmelden als voorzanger.

Als voorwaarde aan de voorzangers geldt dat zij de noodzakelijke muzikale kwaliteit hebben/krijgen, ruim inzetbaar zijn bij optredens en bereid zijn om hun nummer(s) uit het hoofd te leren. Eventueel met behulp van een Midi file.

Zoals Jan Marten op de repetitie van 5 oktober al aangaf willen we extra mogelijkheden creëren om in kleiner verband te oefenen met voorzang door vooral nieuwe voorzangers. Hiervoor wordt ook geld gereserveerd. De uitwerking van de extra zangmogelijkheden gebeurt in overleg tussen Jan Marten en de muziekcommissie.

Boeking

Mede op verzoek van Frits hebben we afgesproken dat de boekingen voortaan gedaan worden door Frits en Nanko samen. Dit is wenselijk omdat Frits ook lid is van "Act of Mutiny" en we willen voorkomen dat er (de schijn van) een belangenverstrengeling kan gaan optreden. Elders in de Scheepspost vind je meer hierover.

Optredens

We houden er rekening mee dat de mogelijkheden om op te treden eerder minder dan meer zullen worden. Wij zien dit als de algemene tendens in de 'shantywereld'. Ons doel is om rond de 15 optredens per jaar te hebben. We denken hierbij onder andere aan vier 'sociale optredens' in verzorgingscentra en dergelijke, verspreid over het jaar. Deze optredens bieden een goede gelegenheid voor nieuwe voorzangers om in een 'vriendelijke omgeving' ervaring op te doen.'

Over de mogelijkheden van geld opleverende, commerciële optredens bij bedrijven en instellingen buigen René en Cees Meijer zich. **We willen jullie vragen om in jullie**

netwerken actief te kijken naar mogelijkheden en ons hierover suggesties te doen! Hoe succesvoller we hierin zijn hoe beter het is voor de kas en de hoogte van de contributie.

Qua festivals c.a. willen we als koor graag acte de présence geven bij Sail 2010; we beraden ons nog op de wijze waarop. Optreden in enigerlei vorm op 3 oktober vinden we gewenst. In ieder geval zijn we gespitst op 'regiogebonden' optredens.

Voor eind augustus 2010 zijn we weer uitgenodigd in Appingedam. Bie Daip heeft zich ontwikkeld tot een hoogwaardig festival en we voelen het als een eer dat we gevraagd zijn om ook in 2010 te komen. **Het zal de vijfde keer zijn dat we op Bie Daip zouden zingen en we willen daarom graag van jullie weten hoe je daar tegenaan kijkt en of je weer van de partij bent.**

In het algemeen vinden we dat het goed is om ook actief naar andere dan de tot nu toe gebruikelijke festivals te kijken. Frits en Nanko zullen dit verder uitwerken. Zij zullen ook de mogelijkheden van een buitenlands optreden in 2010 bekijken.

Binnen het bestuur leeft de gedachte om in **2011** een eigen festival te organiseren. Hierbij spelen veel zaken een rol. **Graag horen we jullie reactie, bijvoorbeeld ook of je hier actief aan mee wil werken!**

Nieuwe 'jonge' leden

Al eerder is uitgesproken dat het goed is als we meer jongere leden hebben. We denken hierbij dan in het bijzonder aan de leeftijdsgroep 40 – 50 jaar. Dit blijkt niet gemakkelijk te zijn en we doen daarom een beroep op jullie om in eigen kring te speuren naar potentiële leden. Ook zijn we benieuwd naar instanties/organisaties die hierover te benaderen zijn.

Kwaliteit

We hebben de afgelopen jaren grote vooruitgang geboekt. We willen aan kwaliteitsverbetering blijven werken maar realiseren ons dat we misschien al dicht tegen onze top aanzitten.

Verbetering zien we, naast wat hiervoor allemaal is vermeld, mogelijk op het vlak van de presentatie van het koor bij de optredens. Choreografie blijft op zich wenselijk maar zal meer moeten aansluiten op het wezen van het koor. We blijken als koor harkeriger te zijn dan we soms zouden willen zijn. De feedback op ons optreden in Wijk bij Duurstede (zie het gastenboek op onze website) geeft hiervoor een aantal waardevolle opmerkingen. Wat het 'instrumentalistenbestand' betreft heeft het bestuur besloten actief aan de slag te gaan met het aanzoeken van een violist. **Suggesties zijn welkom!**

Presentatie van de nummers bij optredens verdient extra aandacht. **Heb je spreekstalmeesterkwaliteiten (bijvoorbeeld ook beroepsmatig), ben je frequent bij optredens aanwezig, meldt ons dan je belangstelling.**

Voor opmerkingen/ reacties: schiet de bestuursleden aan. Op repetities, via mail of anderszins. Nanko

VAN 'DE IJZEREN MAN' (HELLEVOETSLUIS) T/M BIE DAIP 2009 APPINGEDAM

Zo sta je als Rumor di Mare in een zonnig Hellevoetsluis, tussen diverse shantykoren, goed bezocht, op het podium. Wandel je langs het dok, de haven, de molen, zingen nabij de 'rode' straat en vallen de shanties er zomaar weer uit... En een weekje later al reizende door eindeloos polderlandschap, opent op vrijdagavond de Burgemeester van Appingedam het Internationale Shantyfestival. Met zon, publiek zittend onder een groot zeil, wachtend wat er komen gaat, shanties, gevolgd door een immense regenbui, maar vervolgens afgewisseld door fraaie optredens in het centrum, 'All for me Grog', 'Little Boy Billee', accordeons, veel blauw gestreept, het carillon speelt met ons mee, veel publiek, koffie, bier, mysterieuze bitterballen die waren besteld maar tot vandaag nog moeten komen, en gelukkig... blijft het goed.

Oliebollen

Eén dagje shanties eindigt op zaterdagavond 'Bij Mijnheer Jansen' en met High Barbaree', 'Quinze Marins' in ... 'Het Wapen van Leiden' samen met de andere koren. Eén uur, half twee, of nog later....?! Maar zondagochtend weer vroeg op! Klein regenbuitje, een ontwakend Appingedam, met als vervolg weer voldoende shanties, een volle boot op onze rondvaart, 'De 'Hoffnung', enz. enz. de stemming zat er goed in, op weg naar een schitterende finale van samenzang van shantykoren op het hoofdpodium. Oliebollen tot besluit, en dan... dan valt het doek. Weer op weg naar Leiden. Bie Daip 2009 voorbij! Geslaagd, een kleurrijk gebeuren. Een mooie herinnering.

So long farewell,

Léon Algra

Palaver Bie Daip

BIE DAIP 2009

Nico in concentratie

Lunch

Alweer bananas?

Bij Meneer Jansen

Twijfel?

De drie gratiën

Wat ziet ie

Lunch

Effe een hijs

HET REGENJACK

Ooit had ik een echt jack van Rumor di Mare. Een regenjack dat ik vol trots aantrok als wij moesten optreden en het weer te guur was voor ons shirt of de kiel. Nooit bij regen, want het was niet zo waterdicht. Soms - ik wil het aan jullie wel bekennen, maar zeg het niet aan het bestuur – droeg ik het ook wel eens buiten die optredens. Niet vaak, alleen als ik de krant uit de brievenbus moest halen of zo.

Het is al jaren terug dat ik het jack kreeg. Ik was juist lid geworden en René diepte mijn dienstkleiding op uit de catacomben van Sociëteit De Burcht.

Dat was allemaal lang voordat wij de laatste keer optraden op de boulevard in Katwijk. Wat ook alweer een tijdje geleden is, want daar worden we niet meer voor gevraagd sinds we vreemd gingen in Bremen.

Het was bij dat optreden in Katwijk dat het mis ging met het jack. Ik had het nooit mee moeten nemen, want het was veel te warm. Van armoe knoopte ik het om mijn middel en het zat mij vooral in de weg. Maar niet lang... Tijdens een pauze liep ik over de Boulevard op weg naar het huis van mijn schoonmoeder. Zij slijt haar dagen in een tehuis waar je bij binnenkomst bijna omver wordt geblazen door de tientallen “kerktelefoons”, die vanuit de petieterige kamertjes op vol vermogen de verschillende protestantse stromingen en afscheidingen de gangen in bulderen.

Maar die dag heb ik niet meer mee gekregen of de slang in het paradijs nou wel of niet tot Eva had gesproken.

Kan niet tegen bloed

Voordat ik de Boulevard over wilde steken, scheurde er een auto de parkeerplaats bij De Zwaan af en schepte een wielrenner. Deze man belandde naast mij op het asfalt waar hij bloedend aan zijn hoofd bleef liggen. Ik wist even niet beter te doen dan dat jack onder zijn hoofd te schuiven en 112 te bellen. Een EHBO-cursus heb ik nooit gedaan, ik kan niet tegen bloed. Ook toen niet, daar in Katwijk, dus jullie begrijpen dat ik met dat jack voor mijn gevoel toch wel een beetje heldendaad verrichtte.

Maar er zijn meer helden. Die jas zat nog niet onder dat bebloede hoofd of ik werd opzij gegooit door een bijzonder zwaarlijvige man. Hij brulde luidkeels vrachtwagenchauffeur te zijn, en zeer regelmatig dit soort calamiteiten bij de hand te hebben. Als je hem mocht geloven schraapte hij dagelijks verkeersslachtoffers van de vangrail en kon wat hem betreft de traumahelikopter wel thuisblijven. Aangeboden hulp werd hautain genegeerd. Zo’n type dus, die geen tegenspraak duldt. Op gezaghebbende toon brulde hij om water, want de patiënt moest drinken. Nu heb ik die EHBO-cursus niet gedaan, maar ik weet wel dat je in dergelijke situaties nooit iemand te drinken mag geven. Bij inwendige verwondingen kan dat fataal zijn. Ik voelde mij dus verplicht om hem dat aan zijn verstand te brengen. Dat werkte dus volslagen averechts:” Gelul, waar ik mij mee bemoeide met dat rare T-shirtje aan, hij wist wel wat goed voor die man was en nam een fles Spa van iemand in ontvangst”.

Bleef met wrak achter

Dat werd mij te veel, het was wél mijn Rumorshirt en iemand kan ook te ver gaan. Daardoor opgefokt kreeg ik moed, wendde mij tot de omstanders en legde omslachtig uit dat die dikke wel heel verkeerd bezig was. Roodverbrande badgasten keken mij glazig aan, maar de vrachtwagenchauffeur aarzelde. Op dat moment kwam de man op het asfalt bij zijn positieven en weerde de tweeënhalve literfles Spa af. Gelukkig arriveerde toen ook de ambulance en werd de man op een brancard geladen. Mijn vriend de vrachtwagenchauffeur wilde ook in de ziekenauto instappen, maar werd opzij gezet door een politieman die mij vervolgens vroeg als getuige op te treden. De vrachtwagenchauffeur spuwde vuur, want had kennelijk uitvoerig zijn heldenrol over het voetlicht willen brengen. De wat oudere agent was mensenkenner, noteerde zijn naam en droeg de chauffeur om zich over de racefiets te

ontfermen. Hij mocht die op het politiebureau komen brengen. Beteuterd en zwetend over dat hele grote lijf bleef hij met het wrak achter en wist niet zeker of hij nou belazerd was of niet.

En mijn jack, dat even zo 'n belangrijke rol had gespeeld, bleef ook achter. Bebloed op het asfalt. Ik heb het maar voorzichtig en smetvrezerig opgeraapt en in een vuilnisbak gestopt. Bij Gert Jan heb ik een nieuw jack besteld. Een tijdje geleden alweer... In afwachting van mijn nieuwe heldenjack haal ik voor natte optredens maar een oud regenjack uit mijn fietstas. Wat trouwens wel waterdicht is.

*Cees Meijer
a/b Stella Maris*

RUMOR EN CARILLONS

Hadden we in Appingedam tijdens Bie Daip al een primeur door met het carillon mee te zingen. Tijdens Leidens ontzet maakten we het nog veel gekker. Op 3 oktober zongen we zelfs vanaf de transen van de stadhuistoren. Sindsdien is een aantal koorleden vaste klant bij de audicien, wordt beweerd.

Wat is de volgende stap Jan Marten? Met het draaiorgel in de Haarlemmerstraat? Je bent Lêds of niet, dan.

Rumor di Mare

zingt liederen van de zee...

www.rumordimare.nl

MOLLY MALLONE

door Jan Koelman en Cees Pepermans

Al zo'n jaar of dertig gaan Cees Pepermans, Jan Koelman en wederzijdse vrouwen met elkaar op vakantie.

Dit jaar was naar het Griekse eiland Kreta.

Veel zon, eten, wijn en mooie tochten over het eiland.

Wat schetst onze verbazing toen wij tijdens een van onze uitstapjes plotseling oog in oog stonden met 'nummer 63' uit onze zangbundel.

Natuurlijk konden wij het niet laten spontaan met z'n vieren in te zetten, wat klonk alsof het kleine koor aan de slag was.

Uitgenodigd

Tot onze schrik kwam de eigenaar naar buiten, die ons, nadat wij hem verteld hadden dat wij lid waren van het Zeemanskoor Rumor di Mare uit Leiden, spontaan uitnodigde om met het gehele koor bij hem op te komen treden.

Wij vertelden hem, natuurlijk in het Grieks, dat ons koor uit vijftig leden plus één dirigent bestaat.

Dit was voor de goede man geen enkel probleem mits wij hem konden garanderen dat wij met 51 mensen zouden aantreden.

Omdat wij zelf nog nooit meegemaakt hebben dat alle vijftig koorleden aanwezig waren, konden wij die garantie dus niet geven.

De eigenaar draaide zich bedroefd om ging naar binnen en mompelde 'jammer'...

Helaas moesten wij constateren dat de hitte in onze bol was geslagen.

Egon Snelders

I

je hoort hier nog de echo van de zee
tegen de walkant van de grachten

het neemt je mee naar de stormen
van weleer, naar het lange wachten
op de goede wind

het geluid van de golven
weerkaatst tegen de trage stroom
van het verzwakte tij

hier, in deze stad herleeft
het lied van het water in de zang
van grijze mannen, oude wolven
met stemmen van herinnering

II

de haven trilt van afscheid
op de kade klinkt een enkele lach
als om de angst te verdrijven
voor wat de zee in petto heeft

de mannen gaan aan boord
en neuriën zacht de wijs
van een of ander zeemanslied
over een behouden terugkeer,
het weerzien met vrouw en kind

maar geen lied kan het gevoel
beschrijven van de vrees die altijd
meevaart met het schip

(Dit gedicht was de bijdrage van Egon aan onze jubileumavond)

*Naar aanleiding van het stukje van Gijs Geertzen over de “Wegwijzer voor Zangverenigingen” in de Scheepspost van juni 2009, heeft Cees Pepermans de producent van het aanbevolen WYBERTJE aangeschreven.
Bij deze, met het antwoord...*

Perfetti van Melle Benelux BV,
Consumentenservice,
Antwoordnummer 10390.
4800 VB Breda.

Capelle aan den IJssel, 2 september 2009.

Geachte heer/mevrouw,

Al sinds jaar en dag ken ik persoonlijk de heilzame werking van het Wybertje. Het helpt mij bij beginnende verkoudheid, keelpijn en heesheid op de stem. Altijd heb ik een doosje op zak bij de repetitie en optredens van ons Zeemanskoor Rumor di Mare uit Leiden. Dit koor bestaat uit vijftig leden en een dirigent. Ons koor geeft een aantal malen per jaar een blad uit (DE SCHEEPSPOST), dat aan alle leden, dirigent, donateurs en een enkele sponsor wordt toegezonden. In onze laatste editie 'juni 2009' stond een opvallend stukje over Wenken voor den Zanger, waarin werd aanbevolen nooit te kuchen maar enkele Wybert-tabletten in de mond te nemen. Ik doe U als bijlage dit stukje toekomen. Ook heb ik een vriendelijk verzoek aan U. Is er Uwerzijds de mogelijkheid aanwezig om ons gehele koor (51 mensen) gratis kennis te laten maken, met het in het artikeltje aanbevolen Wybert-tablet?

In afwachting van Uw reactie,

Met vriendelijke groet,

Cees Pepermans,
Koorlid Rumor di Mare

Reactie van PERFETTI VAN MELLE BENELUX BV, Consumer Care

Geachte heer Pepermans,

Onlangs ontvingen wij uw sponsoraanvraag.

Wij stellen het op prijs dat u onze producten hiervoor heeft uitgekozen.

Helaas past uw aanvraag niet bij onze huidige sponsoringdoelstellingen en daarom kunnen wij uw aanvraag dan ook niet inwilligen.

Wij hopen desondanks dat uw evenement een succes gaat worden.

Met vriendelijke groeten,

PERFETTI VAN MELLE BENELUX B.V.
Consumer Care

KO ERELID

Ons oudste koorlid, Ko Zonneveld, werd 2 november erelid van ons koor. Niet alleen omdat hij de dag erop negentig is geworden en één van de leden van het eerste uur is, maar vooral omdat Ko één van de trouwste leden is. Vrijwel altijd is hij van de partij en behoort bovendien tot de meest aansprekende voorzangers.

Ko is intussen één van de weinigen die blijft volharden in het dragen van het Rumor T-shirt ("het is mijn uniform", zegt hij daarvan). Dat wordt zeer gewaardeerd, maar bezorgt als wij zijn voor onze medekoorleden, heeft het bestuur besloten om hem bij zijn benoeming tot erelid ook maar meteen in een warme - en niet te vergeten goedkeurde - visserskiel te steken. Van Nico kreeg Ko De Fles, waar hij vol ontroering over kan zingen. Om nu te voorkomen dat Ko ooit zijn tekst kwijt zal zijn, had Nico deze er maar ingedaan.

Ko nog maar 89

Ko krijgt De Fles (van Nico)

Ko gehuldigd

Van het boekingenkantoor

Via deze rubriek willen wij de lezers op de hoogte houden van de optredens en zaken die daaromheen spelen. Inderdaad, het staat ook al in het bestuurlijk voorwoord, wij want de bemanning van het kantoor is uitgebreid. Sinds enige tijd is Nanko aangemonsterd om mee te helpen de juiste koers te bepalen en de vaart erin te houden. Deze uitbreiding was gewenst omdat Frits niet langer als adviseur bij de bestuursvergaderingen aanwezig is. Nanko kan nu dit overleg met het bestuur overnemen. Daarnaast zou het feit dat Frits ook lid is van 'Act of Mutiny' misschien tot problemen kunnen leiden. Deze worden voorkomen doordat bijvoorbeeld alle binnenkomende mails op booking@rumordimare.nl sinds september ook bij Nanko binnenkomen. Aanvragen van optredens worden doorgesproken en afgehandeld. Het binnenhalen van festivals wordt gezamenlijk uitgevoerd.

Festivals

Eind oktober is de stand van zaken als volgt:

Voor *Dordt in Stoom 2010* is lang geleden al ingeschreven. Navraag leert dat we op de rol staan, maar dat deelname nog afhankelijk is van subsidie. Datum: zaterdag 29 mei.

De organisatie van het *Internationaal Shanty Festival Bie Daip* heeft ons gevraagd enige lovende woorden door te geven. Het komt er op neer dat de deelname van Rumor het festival de laatste jaren een stevige basis geeft. Vanaf de ochtend op het pleintje voor de Hema, via alle andere locaties tot diep in de nacht: Rumor is nadrukkelijk aanwezig en brengt sfeer en kwaliteit. Het blijft niet bij mooie woorden alleen. Rumor is voor 2010 opnieuw uitgenodigd voor Bie Daip. Noteer: 27 t/m 29 augustus. Dit wordt dan de vijfde keer op rij, een lustrum dus!

In Wijk bij Duurstede vielen we niet in de prijzen, we kregen daar wel een voorlopige uitnodiging voor het *Vliegende Hollander Festival Terneuzen*. Nog even afhankelijk van de sponsorwerving, als het doorgaat wordt het zaterdag 4 september.

Afgelopen 3 oktober zongen we voor het 25 jarig bestaan van de *Stichting Historische Haven Leiden*. Aan de organisatie deed ook de buurtvereniging 'De Put in de d'Oude Morsch' mee. Omdat het feest en de samenwerking een succes waren, overweegt men om het feest in deze vorm jaarlijks te laten terugkomen.

Frits en Nanko

Hutspotmaaltijd St. Historische Haven Leiden

Zee reis

Zilverwitte
meeuwen
vlogen
langs mijn hoofd
urenlang
scheen de zon
die 's avonds pas weer werd gedoofd
kolkende diepten
bewogen
onder mij
niemand
zag
de kringen
Het water
was nog vrij, rimpelloos
de zilverglans
van het water
de voorbij trekkende boten
en even later
zwemmen eenden
op en neer
Ik lachte
en neuriede een zeemanslied
dit keer...

Uit: "Woord-ballet"
Léon Algra

Paimpol, het Mekka der Shanties?

door Jeroen Burggraaf

Neen dus.... Paimpol is niet het Mekka, dan vond ik Appingedam qua niveau gewoon beter! Maar het is in Bretagne wel heel leuk...

Een illustreer achtstal uit de kringen der Rumorianen verbleef begin augustus een lang weekend in het Bretonse havenstadje. Doel: genieten van het tiende 'Festival du Chant de Marin'.

In tegenstelling tot vorige edities was er nu voor gekozen om een compleet huis af te huren op tien minuten loopafstand van het festivalterrein. Dit bleek al snel een schot in de roos, helemaal toen de gastvrouw ons elke ochtend heerlijke crêpes en complete chocoladetaarten kwam voorschotelen... En aangezien we zelfs een aantal vrouwen en Jan in ons gezelschap hadden was de aanwezigheid van een eigen keuken een zegen!

Na de lange reis op donderdag voltrok het festival zich in een strak ritme: opstaan rond een uur of negen, ontbijten, luieren, naar het middagprogramma rond een uur of twee, eten en koffie, naar het avondprogramma om een uur of acht tot twee uur 's nachts, waarna er in het huis nog het nodige zich afspeelde.... Hard werken dus!

BEETJE À LA RUMOR

Op vrijdag opende The Grand Old Lady of Rock'n Roll Marianne Faithfull het officiële festival. En hier kwam al meteen één van mijn bezwaren bij dit festival naar boven. Ook al was haar optreden best indrukwekkend en kan ze nog steeds een publiek betoveren met haar karakteristieke stem, het heeft natuurlijk niks met Shanties te maken. Wel mooi en erg op zijn plaats was de Bretonse formatie Nordet, met goede zangstemmen, vlotte liederen en een sterke presentatie op het podium. Gedenkwaardig vond ik het optreden van de Canadese zanger Tom Lewis (zie foto). Deze gepensioneerde marineman bracht geheel alleen een prachtig programma, kwalitatief zeer goed en zeer afwisselend (een beetje à la Rumor dus...). Eén van de hoogtepunten vormde: 'The Wreck of the Nancy Lee' waarin Lewis tot zijn stomme verbazing in

het refrein uitbundig werd begeleid door een groepje gekke Hollanders.... De tent stond even op zijn kop, zie het gastenboek op onze website voor zijn reactie en het artikel 'Uit alle windstreken, naar alle windstreken' in deze Scheepspost. Noemenswaardig waren verder nog die avond de Canadese formatie Les Charbonniers de l'Enfer (die zichzelf ritmisch begeleiden met... hun voeten !!!) en onze Poolse vrienden van de Banana Boat.

Het festival in Paimpol kent vijf versterkte podia waarop de 'grotere' artiesten worden geprogrammeerd. Deze liggen verspreid door het gezellige haventje waar het drie dagen lang zwart zag van de bootjes en het publiek. Op het festivalterrein vinden verder nog allerlei optredens plaats door een grote verscheidenheid aan artiesten: Bretonse shantykoren, drumshowbands van de Franse Antillen, straatacteurs, volksdansgroepen enzovoorts. Dit maakt het allemaal erg gezellig, echt een feest waar tot mijn verbazing niet alleen ons gebruikelijke 60+-publiek maar jong èn oud zich volop aan overgeeft.

Elke avond vindt er ter afsluiting de gebruikelijke Fest Noz plaats waar het Bretonse volksdansen zijn hoogtepunt beleeft wanneer honderden festivalgasten zwierend en zwaaiend de dansvloer betreden... niet helemaal mijn ding! Dit in tegenstelling tot onze ouwe zeebonk Pedro Nurejev die al onschuldig lachend de mooiste vrouwen in de billen knijpt...(zie foto).

INNIG DANSEN

De Amerikaan Zachary Richard en de Cubaan Sergent Garcia waren mijn helden op de zaterdag. Beiden konden op het hoofdpodium de grote schare fans tot in vervoering brengen, waarbij vooral de laatste met zijn wervelende regueton-show de boel op zijn kop zette... Ook het hoofd van onze kleine Rumor-trommelaar was blijkbaar enigszins in de war, want hij ging wel heel innig dansen met de vriendin van schrijver dezes...

In maritiem opzicht scoorden de New Yorkse Johnson Girls hoog vandaag: mooie ballads met stemmige harmonieën. De heren Rumorianen konden het alleen in het geheel niet eens worden over wie nou de aantrekkelijkste van het stel was, misschien maar goed ook...

De zaterdag werd afgesloten met een kort maar zeer krachtig eigen optreden ergens in een ongere steeg waar zelfs de hoogbejaarde en enigszins ontoerekeningsvatbare banjospeler van het bandje ervoor zijn voetjes van de vloer deed (zie foto).

De zondag leverde muzikaal gezien weinig meer op, helaas. Thuisspelers Les Souillés de Fond de Cale kunnen me nou eenmaal niet al te lang bekoren, hoewel de Paimpolezen daar natuurlijk anders over denken. Verder maakte een muzikale verzadiging zich van mij meester, logisch na de

twee volle dagen ervoor...

Concluderend: een mooi festival op een heerlijke locatie waar de gezelligheid top is met een te diverse programmering waar je toch echt een paar krentjes uit de pap moet pikken... Maar wel voor herhaling vatbaar!

Drukke op de kaai in Paimpol

Mag ik mij aan U voorstellen: John Schuijt

Zo deed je dat toch en dan natuurlijk even wachten tot dat die ander zijn hand uitstak. Van Thijs had ik een mailtje gekregen, met de vraag op twee repetitieavonden kennis te komen maken met “Rumor di Mare”.

Dus er naar toe, wat handen gegeven, goed sfeertje. Mannen onder elkaar, dat ken ik. Lui die zich over je ontfermen door een boek met de teksten aan je te geven, “kom hier maar tussen in staan”, enz. Kortom, volgens mij is dat vast niet echt geregeld, maar het doet plezierig aan. En dan komt één van die plezierige types naar je toe met de vraag: “Kun jij voor ons blad in pakweg 500 woorden iets over jezelf vertellen?”. Terwijl je nog in de stress zit van de geheel onbekende maar zeker loodzware ballotageprocedure.

Maar beloofd is beloofd, het is zaterdagmiddag en “takkenweer”. Op mijn computer staan allerlei versies van mijn CV: doorgeleerd voor..., leiding gegeven aan ...blah, blah. En daar gaat het gelukkig in deze fase van je leven niet meer om. Wat dan wel?

Driestemmige kerkzang

Ik kom uit een groot gezellig gezin en ben de oudste van 7 kinderen en 68 jaar. Mijn broers en zusters vormen nog steeds een hechte club, met alle verhalen, anekdotes en onderlinge grappen die daarbij horen. En als het je teveel wordt, hoef je alleen maar te zeggen: “Zal ik midden in de kamer gaan staan?“, en dan is het afgelopen.

Een goed RK-milieu: via vader en moeder kan ik meer dan 100 neven en nichten in het veld brengen. Ik ben de enige uit ons gezin die niet op het kerkkoor heeft gezeten. Bij vroegere verjaardagen kon er dan ook achteloos worden overgeschakeld van driestemmige kerkzang naar studentenliederen. En ik zong graag mee.

Mijn vrouw en ik kenden elkaar 46 jaar toen zij vorig jaar in april zeer plotseling overleed. Mijn interesse voor het koor heeft ook te maken met het gevoel (zoals een goede vriend zei) dat ik “de poten er weer onder krijg”. Je hele leven staat op zijn kop. Pas kort kan ik er redelijk rustig over praten, maar ook niet altijd.

Wij hebben een schat van een dochter, die met haar man en negen maanden oude zoon in Gouda woont. Als opa loop ik dan ook met een bescheiden aantal foto's van Gijs rond, die ik alleen op “uitdrukkelijk verzoek” laat zien.

Verder heb ik aan allerlei sporten gedaan en was wel enthousiast, maar nergens goed in. Zo deed ik onder andere aan schermen, judo, 400 meter horden en halve marathons. Ik ben ook al 25 jaar lid van de (denken wij) nu nog de oudste trimclub van Nederland ZOS in Leiden. Die stamt van 16 maart 1966. Daar zit nu een beetje de klad in omdat ik al ruim een jaar een hardnekkige blessure heb waar zo langzamerhand half medisch Nederland niet van weet of het nu “shin splint” is of een “stress fractuur”. Binnenkort ga ik naar Utrecht waar een professor ernaar wil kijken.

En op dit moment speel ik ook regelmatig dat spel wat volgens Youp voor mensen is die te beroerd zijn om te bukken.

En verder ben ik van mening dat ik graag lid wil zijn van Rumor di Mare.

Hartelijke groeten,

John

EEN SHANTY OVER EEN OORLOGSSCHIP

door Frits van der Mark

Bij de meeste shanties uit ons liedboek is de tekst niet erg concreet of bij elkaar gefantaseerd. Een uitzondering vinden we bij *Roll, Alabama, Roll*. De tekst vertelt het waargebeurde verhaal over het korte leven van oorlogsschip de *Alabama* dat een sleutelrol heeft gespeeld in de Amerikaanse Burgeroorlog. Er is veel over de geschiedenis van dit beruchte schip bekend. Hieronder het volledige verhaal met een aantal bijzondere details.

Roll, Alabama, Roll

Soort: Haalshanty

Traditioneel: ja

Schrijver/componist: -

Voorzang/samenzang: voorzang

Omschrijving tekst en eventuele vertaling:

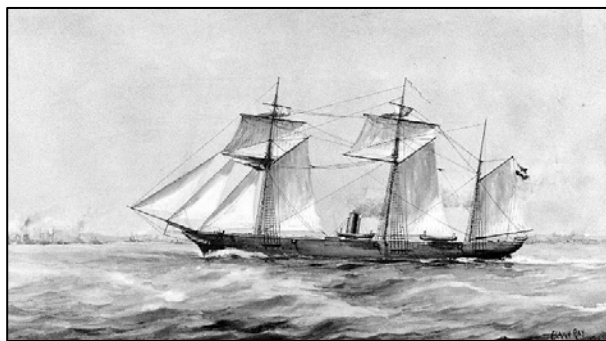
Het lied vertelt het waargebeurde verhaal van het Amerikaanse oorlogsschip de *Alabama*.

Stan Hugill geeft in zijn *Shanties from the Seven Seas* een versie van negen coupletten en merkt het lied aan als een haalshanty. Hij kreeg de tekst in 1925 van een oudere vrouw uit Ginsbore, Nieuw Zeeland wier echtgenoot zeeman was geweest op de *Alabama*. Er bestaat een Afro Amerikaans volksliedje dat gerelateerd is: *Roll, Jimmy Jenkins, Roll*.

Roll, Alabama, Roll is waarschijnlijk afgeleid van een gedicht of lied waarvan de oorsprong niet bekend is. Het telt maar liefst 19 coupletten (zie tekst) en is, afgaande op een tekstregel als *The Kearsarge won – Alabama so brave*, vermoedelijk afkomstig uit de Zuidelijke Staten.

De zes coupletten die Rumor di Mare zingt (zie liedboek nr. 38) zijn een selectie uit de versie in *Shanties from the Seven Seas*.

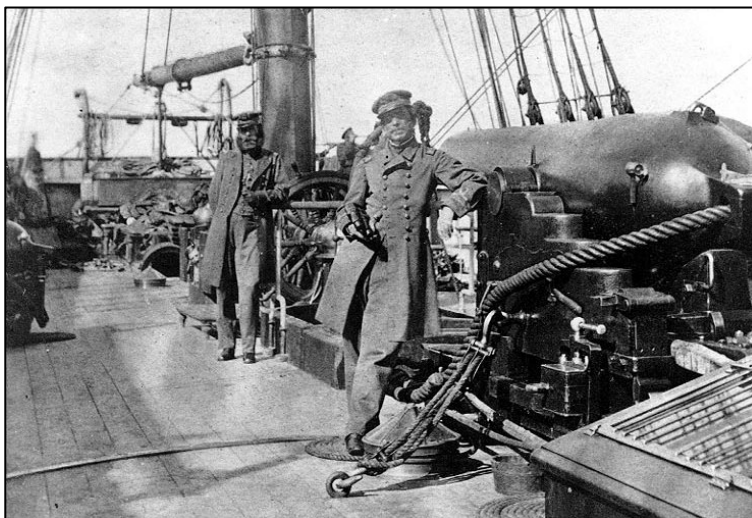
Achtergrond en verklaring

Gravure van de CSS Alabama

De *Alabama* werd gebouwd in Engeland met de Geconfedereerde (Zuidelijke) Staten van Amerika als geheime opdrachtgever. Deze waren sinds 1861 in oorlog met de Noordelijke Staten van Amerika, ook wel de Unie genoemd. De Amerikaanse Burgeroorlog duurde vier jaar, er vonden zware veldslagen plaats en er vielen naar schatting 620.000 doden.

Ook op zee werd strijd gevoerd. In juli 1862 kreeg kapitein *Raphael Semmes* van de Zuidelijke staten de opdracht om zich in Liverpool te melden. Hij zou het commando krijgen over de *Alabama*. Het 1050 ton zware houten schip, dat zowel door wind als stoom werd voortgedreven, verliet Engeland vermomd als vrachtschip. Op zee ontmoette het bevoorradingsschepen en werd ze uitgerust als oorlogsschip. De zeiltuigage was van groot belang, het schip zou lang op zee verblijven en dus met weinig brandstof toe moeten komen.

Kapitein Semmes en Luitenant Kell aan boord van de *Alabama*, 1863

Vanaf juli 1862 voer de *Alabama* over de Atlantische oceaan en door het Caribische gebied. Ze overviel dat jaar 25 schepen van de Noordelijke Staten, de meeste werden in brand geschoten.

In 1863 deed de *Alabama* ook Kaapstad aan, waar in de Tafelbaai het Federale schip *Sea Bride* werd overvallen. De bemanning hield er vervolgens een groot feest op het strand, waarbij buitgemaakte spullen werden weggegeven. Met enige waarschijnlijkheid bestaat er een traditioneel Afrikaans lied dat hieraan refereert. In een liedboek van de Afrikaanse Scouts staat de tekst van *Die Alibama*, (direct na die van het lied *Sarie Marais*). Het eerste couplet luidt:

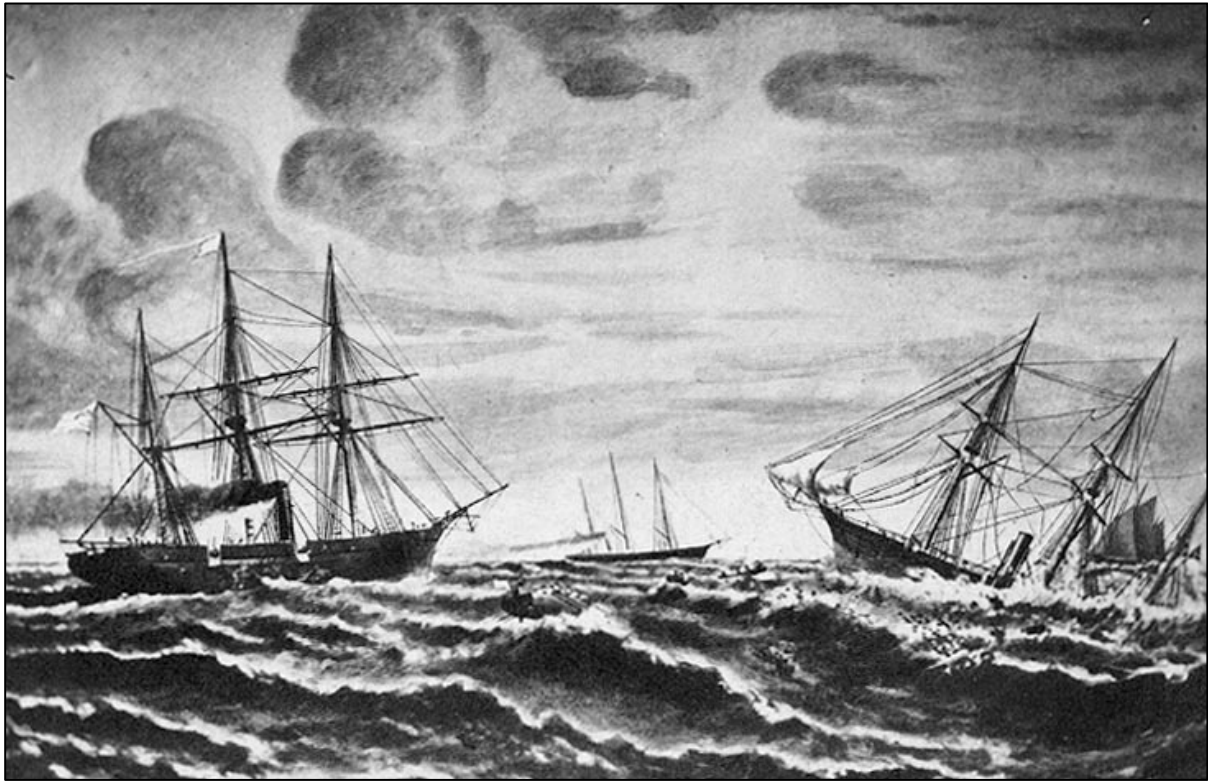
*Daar kom die Alibama,
Die Alibama die kom oor die see
Daar kom die Alibama,
Die Alibama die kom oor die see.*

Officieren aan boord van de *Kearsage*

Gedurende het jaar 1863 voer de *Alabama* vooral over de Zuidelijke Atlantische oceaan en de Indische oceaan. Hier maakte zij zich meester van maar liefst 40 schepen, waarvan de meeste werden vernietigd. Hiermee bracht ze een enorme schade toe aan de handel over zee van de Noordelijke staten.

Begin 1864 lukte het slechts een aantal schepen te overvallen, het schip was ernstig aan revisie toe. Kapitein Semmes bracht het schip naar Cherbourg, Frankrijk, voor reparatie. Op 11 juni arriveerde de *Alabama* in Cherbourg waar toestemming werd gevraagd om te dokken. Drie dagen later kwam de USS *Kearsage*, een oorlogsschip van de Unie dat de CSS *Alabama* achtervolgde, voor de kust van Cherbourg aan en bleef daar rondvaren.

De Alabama zinkende met links de Kearsarge en het Britse jacht The Deerhound in het midden

Op 19 juni voer de *Alabama* uit om de *Kearsarge* te ontmoeten. De *Alabama* opende het vuur terwijl de *Kearsarge* geduldig wachtte tot zijn tegenstander op minder dan 900 meter afstand was. Volgens overlevenden voeren de twee schepen met tegengestelde koers om elkaar heen, terwijl de commandanten probeerden de boeg van de tegenstander te kruisen en zwaar vuur te geven. Deze slag wordt wel gezien als de meest memorabele nautische actie van de Amerikaanse Burgeroorlog.

De strijd verliep al snel in het nadeel van de *Alabama*. Door de lange tijd op zee was de kwaliteit van het kruit achteruit gegaan. De *Kearsarge* profiteerde van een extra bepantsering die kort van te voren op de Azoren was aangebracht. Deze bestond uit een ankerketting die in lussen over de reling hing en zo de romp enigszins tegen granaten beschermde. Binnen het uur was de *Alabama* zinkende. De meeste opvarenden werden gered door de *Kearsarge*, *Semmes* en 41 anderen werden door het Britse jacht *Deerhound* opgepikt en ontsnapten naar Engeland.

Gedurende haar tweejarige carrière als kaper van handelsschepen, is het de *Alabama* gelukt om enorme wanorde en verwoesting onder de handelsvaart van de Unie te veroorzaken. De *Alabama* maakte in het totaal zeven reizen, zij was van de 657 dagen 534 op zee en bezocht geen enkele thuishaven. Zij veroverde of stak 65 schepen van de Unie in brand, nam meer dan 2000 zeelui gevangen zonder het verlies van hetzij gevangenen of eigen bemanning.

Blakely Cannon from Alabama, Dec 1994, National Geographic

In 1984 werd door de Franse marine het wrak van de *Alabama* ontdekt voor de kust van Cherbourg op 60 meter diepte. Na het sluiten van overeenkomsten (het schip ligt in Franse territoriale wateren) en het binnenhalen van geld, kon het onderzoek worden gestart. Er werden circa 300 artefacten opgedoken waaronder de scheepsbel en een van de kanonnen.

Uiteraard is er nog veel meer over het schip te vertellen. Er zijn verschillende boeken over geschreven, één ervan kwam ik laatst bij De Slegte tegen. Omdat m'n boekenkast al zo uitpuilt, heb ik het niet gekocht maar het was wel de aanleiding om aan dit stukje te beginnen.

Roll, Alabama, Roll!

*In eighteen-hundred and sixty-one,
Roll, Alabama, roll!
This ship's building was begun,
Oh, roll, Alabama, roll!*

*When the Alabama's keel was laid,
It was laid in the yard of Jonathan Laird.*

*It was laid in the yard of Jonathan Laird;
It was laid in the town of Birkenhead.*

*At first she was called "the Two-Ninety-Two,"
For the merchants of the city of Liverpool*

*Put up the money to build the ship
In hopes of driving commerce from the sea.*

*Down the Mersey ways she rolled then;
Liverpool fitted her with guns and men.*

*Down the Mersey she rolled one day,
And across the Western she plowed her way.*

*From the Western Isles she sailed forth,
To destroy the commerce of the North.*

*To fight the North Semmes did employ
Ev'ry method to kill and destroy.*

*The Alabama sailed for two whole years,
Took sixty-five ships in her career.*

*With British guns, oh, she was stocked;
She sailed from Fayal; in Cherbourg she docked.*

*To Cherbourg port she sailed one day
To take her count of prize money.*

*But off Cherbourg the Kearsarge lay tight,
With Cap'n Winslow spoilin' for a fight.*

*The Kearsarge with Winslow was waiting there,
And Semmes challenged them to fight at sea.*

*Many a sailor lad foresaw his doom,
When the Kearsarge, it hove in view.*

*'Twas a ball from the forward pivot that day,
Shot the Alabama's steerin' gear away.*

*'Twas outside the three-mile limit they fought,
And Semmes escaped on a fine British yacht.*

*On June nineteenth, eighteen sixty-four,
They sent the Alabama to the cold ocean floor.*

*The Kearsarge won; the Alabama so brave
Sank to the bottom, to a watery grave.*

≈

Le Tour de France

Reisverslag

door Jack Vlieland

Op ramkoers (2006)

We laten de auto staan bij het haventje. Ton en Gijs gaan dit keer mee om de boot naar de winterhaven in Roanne te brengen. Ton is al eens eerder mee geweest.

Eerst trekken we op met Russen. Gijs spreekt wat Russisch, maar krijgt weinig contact. Na drie sluizen stoppen de Russen en dan hebben we Australiërs met een huurboot bij ons in de sluis, een man en een vrouw. Hij vaart en zit met een zonnehoed boven op het dek te sturen. De vrouw moet de lijnen in de sluis vastleggen. We zijn aan het stijgen. De man vaart in elke sluis wel even tegen de sluiswand en stuitert dan naar de andere kant. De vrouw probeert wanhopig het touw omhoog te gooien naar de sluiswachter. Het touw ligt telkens als een hoop vuil op het dek en als ze het omhoog gooit, valt het net zo hard weer naar beneden. Ton doet voor hoe je het touw in grote slagen om je arm windt en vervolgens omhoog gooit. Ze doet het niet na. De man blijft gewoon achter het stuur zitten en roept dat ze harder moet gooien. Zij roept, dat hij beter de sluis in moet varen zodat de boot dicht bij de kant ligt. Zo gaat het gekissebis een paar sluizen door. Als in de sluis de vrouw weer tegen de man zegt dat hij beter moet varen, stapt hij van boord en zegt dat ze het alleen maar moet doen.

Ik vraag aan haar of ze wel eens gevaren heeft. Alleen gekeken zegt ze. Moet één van ons soms aan boord komen? Niet nodig is het antwoord.

Ik vaar de sluis uit en stop na 50 meter. De boot ligt nog stil, maar plotseling komt er beweging in. Ze ramt één, twee keer de sluiswand en zowaar komt ze de sluis uit. Na 10 meter vaart ze de boot de wal op. Ik kijk het aan en de boot gaat achteruit en weer vooruit. Als een dronken tor komt de boot dichtbij. Wat moet ik doen?

Als ik blijf liggen word ik geramd. Ik besluit door te varen naar de volgende sluis die slechts 300 meter verder ligt. Ik acht de kans om in de sluis geramd te worden, kleiner dan in het kanaal. De sluiswachter kijkt hoofdschuddend het tafereel aan. Ik lig in de sluis en de huurboot komt al slingerend dichtbij. Op 25 meter van de sluis beseft de vrouw waarschijnlijk dat er een sluis aan komt en ze vaart de boot met grote snelheid de kant op. Het schip trilt. Voorlopig ben ik gered, denk ik. De Australiër komt weer in beeld. Hij loopt naar de boot toe en krijgt het schip weer van de kant. Hij vaart de sluis in, ramt een sluiswand, maar stopt keurig voor de Flylân. Het proces van touwen gooien begint weer van voren af aan. We naderen de sluistrap met 16 sluizen en de Aussies varen nog steeds achter ons aan.

Om de passage snel te laten verlopen, gaat Gijs van boord. Hij helpt de sluiswachter met het bedienen van de sluisdeuren en pakt het touw aan van de Australische. Ze blijft categorisch weigeren om het touw op te rollen. Alle 16 sluizen worden de touwen door Gijs aangepakt.

De vrouw zegt af en toe wat tegen Gijs. De man zegt niks. De huurboot komt in de sluis telkens gevaarlijk dichtbij ons fietsenrek omdat hij de touwen veel te vroeg los gooit. Met de voet duwen we hem terug. Ik zeg er wat van, maar hij begrijpt niets van varen.

Heave away, haul away

Een uur of vier zijn we bezig om de sluisentrapp te nemen en dan komen de drie tunnels van La Collancelle met een lengte van 800 meter. Uitgehouwen in de heuvels, met tussen de tunnels een smal stukje kanaal met aan weerszijden een muur van kalksteen. Een plaatje, zo mooi. Het is eenrichtingverkeer

en de doorvaart wordt met lampen geregeld. Aan het einde van de doorvaart ligt een meer met een scheepswerf en een haventje. Wij varen door naar de volgende sluis. De Aussies liggen een paar honderd meter achter ons en maken aanstalten om aan te leggen. Wij zijn inmiddels bij de volgende sluis aangekomen. De sluiswachter wil op de boot van de Australiërs wachten die nog bij de werf rondcirkelt, maar nog niet heeft aangelegd.

Ik vertel de sluiswachter dat de mensen op de boot tegen mij gezegd hebben dat ze daar blijven. Een leugentje om bestwil. We zijn ze kwijt.

We willen Châtillon-en-Bazois halen, maar dat halen we niet omdat de sluizen om 19.00 uur dichtgaan. We liggen midden in het platteland en hebben niet veel voorraad aan eten. Rijst met linzen en een uitje wordt het. Wijn genoeg.

De volgende dag zijn we na één sluis in Châtillon. Dat wordt boodschappen doen: levensmiddelen, gas, water, bier en geld halen. Met een boodschappenkarretje brengen we alles naar de boot. Het is 11.45 uur en om 12.00 uur gaan de sluizen dicht. Als ik één sluis verder vaar, zijn we Châtillon uit en kunnen we een aardig stukje doorvaren. Gijs brengt de kar terug en ik wacht hem na de sluis op. Hij komt lachend aangelopen.

"Weet je wie ik bij eerste de sluis tegenkwam?: de Australiërs."

"Hij zat nog even arrogant achter het stuur en wees naar de bolders om mij de touwen te laten aanpakken."

"Ik heb hem strak aangekeken, heb naar hem gezwaaid, omgedraaid en ben weg gelopen."

Geuzen en Katharen (2008)

We leggen de boot aan in Port Lauragais. Het waait hard en er is nog één plek waar je lekker uit de wind ligt. Op de kade zit wel een bordje vastgeschroefd met " niet aanleggen , privé", in het Frans uiteraard. We gaan toch maar liggen en we zien wel. De volgende morgen om 08.00 uur horen we een bootje aankomen en René die al aangekleed is loopt op de kade. Het is een rondvaartbootje, eigenlijk meer een vierkante bak, met buitenboord

motor: bateau Lucie.

Ik had jullie gisterenavond al zien liggen en als jullie Engelsen waren geweest, dan had ik jullie weggejaagd. We lagen op zijn plaats. We helpen hem met aanleggen. Hij wil met de kont naar de kade liggen, want de buitenboordmotor moet vervangen worden. We helpen met het tillen van de buitenboordmotor en hij vraagt waar we vandaan komen. Leiden zeggen we dan en dat klopt gedeeltelijk. Leiden kent hij, want Robert heeft 3 jaar in Utrecht samengewoond met een Nederlandse. Hij kan alleen nog maar vloeken in het Nederlands. Watersport verbreedert en je raakt over alles aan de praat. Ons zeemanskoor Rumor di Mare komt ook aan de orde en het duurt niet lang of we zingen op de kade voor hem en voor een paar omstanders twee Franse shanties : Naviguant dans le port de Nantes en Isabeau. Robert vindt het prachtig. Wij ook trouwens. Noem mijn naam: Robert van de Lucie en alle problemen op het Canal du Midi worden voor jullie opgelost.

Hij wijst naar het vlaggetjes op de boeg van de Flylân. Dat is de zogenaamde Geuzevlag. Robert duikt in zijn boot en haalt de Katharenvlag tevoorschijn. De ene opstandige wordt geruild voor de ander opstandige. Tot op heden wappert de Katharenvlag vóór op de Flylân.

Dit is het laatste verhaal van de Tour de France in de Scheepst. Jullie hebben nog lang niet alles gelezen van de avonturen.

*Alle verhalen over de tocht, maar ook ervaringen tijdens mijn ziekteproces, historie over de Franse kanalen, staan in mijn boek **(K) anker Los**.*

Op de website www.kankerlos.nl is het boek te bestellen . Maar je kunt ook tegen me zeggen dat je het boek wilt kopen voor € 12,00.

Je steunt door de aankoop ook nog drie goede doelen.

*Bon Voyage,
Jack en Jacob Vlieland*

Leiden, 25 november 2009

*Jacob Vlieland, schrijver van het boek **(K) anker los**, overhandigt zijn boek aan mevrouw M.J.L.E. Weijers, directeur Patiëntenzorg van het Diaconessenhuis in Leiden.*

Uit alle windstreken, naar alle windstreken

door Frits van der Mark

Een cd met nummers 'Uit alle windstreken' vraagt natuurlijk om een verspreiding náár alle windstreken. Aan de slag dus maar:

Cd opgestuurd naar m'n zus die in Sacramento, California woont en met zwager al jaren in een *sing circle* zingt. Dit is een groep vrienden en bekenden die om de veertien dagen bij iemand thuis afsprekt om voor de gezelligheid met elkaar zingen. Het ding wordt enthousiast ontvangen en er worden een paar nummers van (mee)gezongen. M'n zus doet een bestelling van tien cd's. In zo'n geval wil ik natuurlijk graag weten wat men ervan vindt. Een paar weken later verschijnt er een reactie in het gastenboek van de Rumorsite. Het is van *Joe Offer*, een moderator van *The Mudcat Café*.

logo van The Mudcat Café, website voor folkmuziek

Dit is een site die folk muziek als onderwerp heeft, met een liedtekst- en melodie gegevensbestand en een online discussiegroep. Zelf bezoek ik de site nog weleens als ik wat wil weten over teksten en of achtergronden van een bepaald lied. Hij schrijft:

Joe Offer, The Mudcat Cafe 19-07-09 07:58:15

Hello, everyone-

I got a copy of **uit alle windstreken 2** from Wilhelmina Loree, the sister of one of the members of your chorus. It sounds like you had a lot of fun recording the CD, and it's a fun CD to listen to. I'm not sure sure about the authenticity of a chorus singing sea chanteys, but I sure enjoy the work of the Shellback Chorus of the UK. Same goes for your group - you don't sound like you're able-bodied seamen, but you love the music and sing the songs very well.

Congratulations on your CD. I hope some day you'll be able to come sing here in California.

Joe Offer, Forum Moderator, The Mudcat Cafe, www.mudcat.org

Naast wat complimenten blijkt uit de reactie dat het zingen van het shanty en seasong repertoire door een koor door hem als ongebruikelijk wordt ervaren. Met de diepgewortelde Nederlandse koortraditie zijn we hier natuurlijk gewend om in grote groepen te zingen. Het Engelse *Shellback Chorus* wat Joe als voorbeeld noemt is niet groter dan 25 personen. Ja, en om ooit eens in *California* te zingen: dat zou mooi zijn.

Natuurlijk gaat er een cd naar *Conny Beckmann* (zij hielp ons naar Cuxhaven twee jaar terug), onze grootste fan in Duitsland. Door omstandigheden duurde het even, maar zij reageerde als volgt:

Liebe Rumorianer,
ich gratuliere euch von Herzen zu eurer 3. CD!
Sie ist so stark, dass sie meine Erwartungen - die nach den Erfahrungen der letzten zwei schon relativ hoch angesiedelt waren - noch übertroffen hat!
Ganz besonders beeindruckt mich, dass es euch immer wieder gelingt, völlig unbekannte Stücke (Shanties) irgendwo auf der Welt aufzuspüren. Mit entsprechend passenden Stimmen versehen, lässt schon beim A-Cappella-Gesang die sog. Gänsehaut beim Zuhörer nicht lange auf sich warten. Kommt dann der geschickte, total interessante und effektvolle Einsatz der verschiedenen Instrumente hinzu, ist der Hörgenuss abgerundet und die Neugier auf das jeweils nächste Stück wird bis zum Ende konserviert - alles in allem ein sehr gelungenes Arrangement auf hohem Niveau, das man einfach zu Hause haben MUSS!
Mein aufrichtiger Respekt vor eurer aller Arbeit!
Mit großer Freude sehe ich der nächsten Gelegenheit entgegen, euch - dem Chor mit Charme und fröhlich-mitreisender Ausstrahlung - wieder zu begegnen und verbleibe bis dahin
mit maritimen Grüßen aus Cloppenburg/Dld.,
Conny Beckmann

Mit maritimen Grüßen aus Cloppenburg

Ja, mooi dus wel dat die cd van ons iemand kippenvel (Gänsehaut) bezorgt...

Een aantal Rumorleden was deze zomer bij het *Festival du Chant de Marin* in Paimpol dat aan de kust van *Bretagne* ligt. Er was een zeer uitgebreid programma met daarin veel vertolkers van het zeemanslied, zie het verslag van Jeroen elders in dit nummer. Een oude rot in het vak is de Engelsman *Tom Lewis*. Hij voer op onderzeeboten van de *Royal Navy* en toert al weer jaren rond met concertina en ukelele, zingt vrijwel altijd alleen en wordt wel de *Springsteen* van het zeemanslied genoemd.

Een goede kandidaat voor een Rumor cd dus, vooral omdat hij ook *'The Wreck of the Nancy Lee'* zingt. Na zijn optreden in de grote tent werd onze cd dan ook door René (immers onze eigen Wreckvoorzanger) aan Tom Lewis overhandigd. Spontaan organiseerde deze een groepsfoto, waarbij Leo op de knieën werd gedwongen om de hoofden nog enigszins bij elkaar te brengen (onderzeebootzeelui zijn niet zo lang natuurlijk). Afijn het resultaat van de fotoshoot later naar Canada gemaaild waar Tom Lewis ergens in de bergen in een blokhut schijnt te wonen. En ja hoor, stukje in het gastenboek met vriendelijke woorden en een juiste constatering:

Groepsfoto met Jeroen achter de pet van Tom

Tom Lewis 09-09-09 23:33:36

You guys did a great job of supporting me at Paimpol - thank you very much. Your new recording is certainly diverse, enthusiastic and well produced. You must LOVE my version of THE WRECK OF THE NANCY LEE ... you didn't change a thing!

Sing on, Tom.

Tom Lewis op het Festival du Chants de Marin 2009 in Paimpol

RUMOR DI MARE

Illustratie Nico Volker